

Sáskák petézése. Ausztráliában igen nagy károkat okozott az *Épacromia terminalis* nevű sáska, úgy, hogy Froggatt W.-nek bő alkalma volt azok petézési módját is megfigyeini. Ez állítólag következőleg történik: A nőtény tojócsővével lyukat váj a földbe s abba bizonyos számú petét rak le. Ez alatt mindig két hím áll mellette, a melyek egyik első lábukat a nőtény fejére teszik s ott tartják, míg az a petézést el nem végezte. Ezt az érdekes csoportot nagy körben számos más hím állja körül. Ez a tény, ha csakugyan az, valóban igen nevezetes.

Angolország lepke-faunája bizonyára a legalaposabban van felkutatva, a mi a lepkészek nagy számánál fogva könnyen érthető. Egyébiránt szegény a fauna: pl. a nappaliak száma nem üti meg a 70-et. Ámde a gyűjtők nagy serege, valamint az a körülmény, hogy csaknem minden föld művelés alatt áll, tetemesen alábbszállította az egyedek számát, sőt egyes fajt ki is irtott. Így pl. *Polyommatus dispar* 1860 óta már nem fogtak és ma darabját 100—300 koronával fizetik; *Papilio Machaon* úgylátszik Norfolk és Cambridgeshire mocsaraira szorítkozik; *Aporia crataegit* az utóbbi 10 év alatt nem fogtak; *Leucophasia sinapis* mind ritkábbá válik, szintűgy *Lycaena Semiargus* és *Arion*, *Melitaea Athalia* és *Cinxia*, az utóbbi már csak Wight szigetén található; *Pierés Daplidice* és *Argynnis Latonia* csak elvétve fordul elő a déli partokon. A Heterocerák közül is kiveszett az *Agrotis subrosea* és az *Acidalia circellata*. Franciaországban sokkal kedvezőbbek a viszonyok; de itt is van néhány faj, mely folyton gyérül; így pl. a Bretagneban *Limenitis Camilla* egykor közönséges volt, ma úgylátszik egészen kiveszett; a *Papilio Podalirius* is egyre ritkább lesz.

A fűlbemászók és egyenes szárnyúak magánrajzát bocsátotta ki Redtenbacher (Die Dermapteren und Orthopteren von Oesterreich Ungarn und Deutschland. Wien, Gerold.) A kitűnő munka az általános bevezetés után (a testalkat jellemzése, biológiai adatok, fogás, praeparálás) rendszeres sorban adja a fauna képviselőit. A legtöbb Orthoptera őszkor, a lepetezés után, elpusztul, csak kevés telet ki, az is jobbára álcza állapotban; úgylátszik, legalább ötször vedlenek. A fűlbemászóknál, csótánok és sáska-féléknél a szárnyak eleinte karéjszerű nyujtványok alakjában mutatkoznak a meso- és metanotumon szabályos helyzetben, vagyis az elülső szegélylyel ki- és lefelé hajlítva s csak az utolsó vedlésnél válnak szabaddá a szárnyak. A sáskák, valamint a tücskök azonban már a két utolsó álczastádiumban bírnak szabad szárny kezdemény vagy szárnyhüvelylyel,